

Mi végzi ki a feminizmust: Sydney Sweeney fürdővize vagy Sabrina Carpenter hajhúzása?

[Diószegi-Horváth Nóra](#)

[Popkult](#) 2025. június 21. 20:14

- **Június 6:** Elkezdik árusítani a szappant, aminek elkészítéséhez Sydney Sweeney fürdővizét is felhasználták. Percek alatt szétkapkodják.
- **Június 11:** Sabrina Carpenter énekesnő bemutatja új albumának borítóját. A kommentelők szétszedik.
- **Június 15:** Erre a napra tűzi ki Bonnie Blue *OnlyFans-modell* legújabb projektjét. Idő előtt lefújja, de ez már nem segít: az OnlyFans azonnali hatállyal eltávolítja a platformról.

Három, egymástól látszólag különböző ügy, amik kapcsán viszont ugyanaz a vita zajlik jelenleg: a nők teste feletti önrendelkezésről szóló diskurzus váratlanul egybesűrített pillanatában vagyunk. És az összképet nézve még mindig elkeserítően maradi és agresszíven progresszív álláspontok ütköznek. A feminizmus halálának szemtanúi vagyunk? Vége a woke-örületnek? Vagy éppen ellenkezőleg: mostantól mindenkinek kötelezően be kell nyelnie minden feminista őrjöngést?

Haladjunk sorjában

Ha valaki esetleg lemaradt volna a történekről, nézzük nagy vonalakban magukat a konkrét eseteket.

Sydney Sweeney egy szappangyártó céggel fogott össze, hogy piacra dobják a *Sydney's Bathwater Bliss* nevű szappant, amibe némi fenyőkivonat meg bőrradírozó só mellé került az amerikai színésznő fürdővizéből is. A szappant mindössze 8 dollárért lehetett megvásárolni, 5000 darab készült belőle, és jóformán másodpercek alatt elkapkodták, hogy aztán mindenféle helyeken már nagyságrendekkel többért adjanak túl rajta.

Alapvetően nem újdonság, hogy celebritások hasonló termékekhez adják a nevüket, a kétezres évek elején például az Olsen-ikrek [mosolyával árultak fogkrémet](#), igaz, annak összetevői közt nem szerepelt a lányok által kiköpött fogmosó víz. De bőven vannak olyanok, akik bármit képesek megvenni, ami testközelségbe került imádott sztárjaikkal. Csak néhány [példa](#):

- volt, aki 1025 dollárt fizetett Justi Timberlake félig megevett francia pirítósáért,
- Britney Spears állítólagosan lepisilt (pozitív) terhességi tesztje valakinek megért 5001 dollárt,
- valaki 5300 dollárt fizetett azért, hogy büszke tulajdonosa lehessen Scarlett Johansson taknyos zsepijének,

- William Shatner veseköve pedig 25 ezer dollárért kelt el (mentségére legyen mondván, akkora volt, hogy a színész szerint akár gyűrűbe is lehetett volna foglalni).

De olyan is volt már, aki Sweeney előtt a [fürdővizével házalt](#): egy Belle Delphine nevű influenszer például még a szappannal se vacakolt, üvegcsékbe töltötte a produktumot, és 30 dollárért árúsította. Minden eladta. És igen, volt olyan, aki [megitta](#).

Sydney Sweeney esete azonban némileg más.

Innentől a cikk csak a Kör tagjainak olvasható.

Neki nem egy véletlenül hátrahagyott darabkájáról van szó, és nem direktben saját maga árúsítja a testéről lesikált porral elegyített vizet, hanem egy céggel közösen dobott piacra egy terméket, amit azzal reklámozott, hogy ha már egyszer mindenki a fürdővizére volt kíváncsi, akkor nesztek, itt van, vegyétek, vigyétek. Ráadásul ő nem egy tucatinfluenszer, aki ezzel a lépésével akar kitűnni a tömegből, hanem egy A-listás sztár, akinek igazából nem lenne szüksége efféle hírverésre.

Sweeney szerint vicces nézni, hogy mindenki erről az ügyről beszél. Ám tegyük hozzá: az erről beszélők egy jelentős része kárhoztatja őt azért, amit csinált. A közösségi médiaplatformokon rengetegen vetik fel, hogy Sweeney tulajdonképpen önként csinált árucikket a saját testéből, és azt úgy teszi pénzzé, hogy azzal nyilvánvalóan azokat a férfi rajongókat akarja kiszolgálni, akik amúgy is túlszexualizálják őt. Ez pedig - szól az érvelés - egyben meg is erősíti ezeket a férfiakat abban, hogy pénzért bármit elvehetnek a nőktől, akiknek kötelező áruba bocsájtaniuk bármit, amit ők szeretnének megvenni - legyen akár szó a koszos fürdővizükről, ha éppen arra támad gusztusuk.

Sydney Sweeney az idei MET Gálán.

Fotó: ANGELA WEISS/AFP

Akik viszont megvédik, azzal érvelnek, hogy Sweeney tulajdonképpen hasznot húz az őt tárgyasító férfiak vágyaiból, és az ő kezében van a gyeplő, amikor egy ilyen termékkel pénzt szed ki a zsebükből.

Ide tartozik, hogy Sydney Sweeney jó nő.

Amikor tavaly ő volt a *Saturday Night Live* aktuális házigazdája, a szkeccsműsor több jelenetében is az elsődleges humorforrás a színésznő mellbősege volt. Ami értelemszerűen sokakat felháborított, amíg ki nem derült, hogy Sweeney maga kérte arra a humoristákat, hogy irányítsák csak nyugodtan viccelődjenek a kebelméretével. Ez lett belőle többek közt:

[Forrás](#)

A színésznő korábban jelezte, hogy az *Eufória* című sorozatból a legtöbben azért emlékeznek rá, mert jól néz ki, és ez őt is feszélyezi, míg a színészi kvalitásairól kevesebb szó esett, egészen a *Fehér lótuszig*. Ugyanakkor egy idő után ő maga is elkezdte kiemelni az adottságait, és úgy döntött: előre menekül. Megmutatja, amit meg akar magából mutatni, sőt, kihasználja az ebből fakadó figyelmet.

„Bocs, hogy nagyszerű melleim vannak” - olvasható például a nagyszerű mellekre húzott pulóveren az alábbi képgalériában.

De vajon Sydney Sweeney a fürdővízzel vajon kiöntötte a feminizmust is? Nemsokára visszatérünk erre.

Hajhúzás kutyapózban

De előbb vesézzük ki Sabrina Carpenter új albumának borítóját. Ezt:

Fotó: [Sabrina Carpenter/Instagram](#)

A *Men's Best Friend* címet viselő albumot beharangozó fotón az énekesnő egy férfi előtt térdel, aki a hajánál fogja. A nyilván eredeti szándéka szerint is provokatív kép sokakban hívta elő az alárendelt nő-domináns férfi képet, sőt, nem kevesen egyenesen a nők elleni erőszak vizualizációjaként tekintenek rá.

Ezzel pedig - szól az internet népe - Sabrina Carpenter legalább egy évszázaddal vetette vissza a feminista törekvéseket.

Az énekesnő még az album borítójának megjelenése előtt [adott egy interjút](#) a Rolling Stone magazinnak. Ebben részletesen beszél arról, hogy az emberek gyakran kiakadnak, mert a szexről énekel, és szexisen néz ki.

„De ezeket a dalokat ti tettétek népszerűvé. Nyilvánvalóan szeretitek a szexet. Odavagytok érte... és ezek azok a dolgok, amikről posztoltok és kommenteltek. Ezt nem tudom irányítani.”

Az énekesnő szerint egyszerre vicces és ironikus, ahogyan a rajongói újra meg újra meglepődnek ezen a jelenségen, de hozzáteszi azt is, hogy fel ugyan nem háborítja ez a hozzáállás, de néha „őrült nyomást” érez, hogy vicces legyen (ez egyébként az interjúban is visszaköszön, amikor az intimebb, a magánéletére vonatkozó kérdéseket rendre valamilyen viccel üti el).

Ezek után nem lephet meg senkit, hogy a Rolling Stone-anyagból is botrány lett. Nem abból, amint Carpenter nyilatkozott, hanem a mellé készült képekből. Amiknek jelentős részén szexisen és egyben kislányosan néz ki - amiben sokan az Adrian Lyne által rendezett 1997-es *Lolita* című film képi világát vélték felfedezni (nem először, hasonló kritika már [tavaly is érte az énekesnőt](#), persze véletlenül sem az őt ezekbe a pózokba beállító fotósokat és sztájlisztokat).

A *Lolita*, Vladimir Nabokov regénye ugyebár egy irodalomtanárról szól, aki egy 12 éves lánnyal kezd viszonyt (a filmekben Kubrick és Lyne is 14 évesként ábrázolták), és a férfi folyamatosan a lányt hibáztatja azért, mert *elcsábítja* őt, és helytelen útra viszi a szexuális vágyait. De azért nem habozik kiélni ezeket pedofil vágyakat, már-már szadizmusba hajló eltökéltséggel.

Carpenter a Rolling Stone képein kevés ruhában, a természetben, néhol cuki állatokkal pózol. Ártatlannak és egyben csábítónak néz ki. A címlapon még ennél is explicitebb a megjelenése: meztelen.

Fotó: [Rolling Stone/Facebook](#)

Ma, 2025-ben már talán nem kéne meglepődnünk azon, hogy egy ilyen címlap megjelenik. De persze eszünkbe juthat egy másik, a maga idején hasonlóan nagy botrányt kavaráó Rolling Stone-címlap.

Nem véletlenül hoztam be ezen a ponton Britney Spearst. A mára legtöbbször ikonikusnak titulált címlap egy fordulat megjelenítése volt az énekesnő életében. Spears sokáig a Disney-istállóban tanulta a sztárságot, de 1999-ben kiadta első saját albumát. Ez volt a *Baby*

One More Time, és nyilván senkinek sem kell elmagyarázni, mekkora popkulturális paradigmaváltás volt ez az album. Britney ugyan még iskolás lánynak volt öltözve, de már ultrarövid szoknyában nyomta, és egyértelműen kilépett a Disney-szerepből. Ehhez pedig dukált egy ágyban, negligsében fekvő pózoló címleap, ami már a szexi vonalat hangsúlyozta. Pedig ő akkor egyébként még csak 17 éves volt.

Spears is rengeteg kritikát kapott akkoriban (hiszen egyébként a szexi imidzs mellé a szüzességének megőrzése is állandó téma volt akkoriban), mondván, a címleap elsősorban a férfitekintetek kielégítésére szolgált. És ez így is maradt, jó sokáig. Az ő története egészen tragikus irányt vett, és csak hosszas harc után tudta visszaszerezni a saját teste feletti önrendelkezés jogát.

Sabrina Carpenter alig 12 évesen került be a Disney-körbe, és egészen a 2022-es *Emails I Can't Send* című albumáig a Walt Disney Company tulajdonában lévő Hollywood Records adta ki a lemezeit. Ezt követően viszont ő is váltott: a kislányos kinézetet és dallamvilágot lecserélte a saját szexualitásával ismerkedő, majd azzal egyre inkább tisztában lévő fiatal felnőtt nő szerepére. Ennek megfelelően koncertjein is egyre többször utalgatott szexpózkodra, táncolt aprónál apróbb fehérneműkben, és így tovább.

Szexi fehérneműben, szívecskés ágyon. Ün. színpadi jelenlét.

Fotó: ADRIAN DENNIS/AFP

Amiért viszont bőven kapott kritikákat is, hiszen a túlszexualizált színpadi jelenlétet továbbra is a fő közönségét adó tini lányok előtt ejtette meg. Akinek a szülei erősen meglepődtek, hogy tulajdonképpen mi is folyik a színpadon.

Erről persze rögvest eszünkbe juthat Miley Cyrus esete is, aki úgy dobantott a Disney-gépezet mesterségesen túlidealizált tiniszerepéből, hogy azt a mai napig emlegetjük. 2013, VMA:

Forrás

Sabrina Carpenter megdöbbenően hasonló utat jár be, mint egykor Britney Spears (Carpenter akkor született, amikor Britney debütáló albuma megjelent) és Miley Cyrus, akit tulajdonképpen ő váltott a Disney-nél.

És bár gondolhatnánk, hogy Madonna óta fejlődött annyit a világ, hogy ha egy fiatal nő felfedezi a saját szexualitását, azért nem akarják már keresztre feszíteni, ennél nagyobb nem is tévedhetünk. Mert hiába járta végig előtte ugyanezt az utat megannyi női előadó, Carpentert sem kíméli a közvélemény azért, mert azt és úgy csinál, amit és ahogyan akar - még olyan is akad, aki egyenesen [Kanye West megborulásához](#) hasonlítja az albumborítóbotrányt.

De valóban kukáznia kell a karrierjét azért, mert letérdelt egy férfi előtt az új albumának borítóján? Szavam nem feledem, de előbb beszéljünk egy kicsit Bonnie Blue lefűjt performanszáról.

Ami már oda is túl sok

Bonnie Blue lenne az új Marina Abramović?

Ha valaki esetleg nem tudná: Bonnie Blue egy pornósztárnő, Marina Abramović pedig korunk egyik legnagyobb élő performanszművésze.

Bonnie Blue azzal szerzett magának igazán nagy hírnevet, hogy 12 óra alatt 1057 férfival szexelt, és az OnlyFansen rommá keresi magát a különféle szexuális tartalmakkal. Az OnlyFans-modellek (ez az eufemisztikus megnevezés) helyzete nem könnyű, ahhoz, hogy kitűnjenek a tömegből, sokan egészen extrém módokon igyekeznek megragadni a potenciálisan fizetőképes férfinézők érdeklődését. Blue a minőség helyett a mennyiségre koncentrált tartalmi előállításánál, és nem rest provokatívan megszólalni sem, az elmúlt időszakban több podcastban is beszélt arról ([például itt](#)), hogy szerinte a nők felemelkedésének, illetve a saját erejének bizonyítéka az, hogy bármennyi férfit beenged az ágyába, hiszen ezeken a megmozdulásokon az ő kezében van a gyeplő (ezt persze eléggé leegyszerűsítve írom).

Ennek a veszélyét érezhette meg a hírhedten nőgyűlölő Andrew Tate is, aki a minap már arról értekezett, hogy Bonnie Blue a feminizmus végső eredménye.

Mindenesetre Bonnie Blue legutóbb azt találta ki, hogy egy üvegkalitkában fog szexelni 2000 férfival. Ő maga meztelenül, lekötözve várta volna ezeket a férfiakat, akik azt csinálhattak volna vele, amit csak akarnak. *Petting Zoo* (kb. kisállat simogató) volt a tervezett performansz neve.

Nem véletlen, hogy sokaknak Marina Abramović jutott az eszébe erről. Abramović *Ritmus 0* (Rhythm 0) című, 1974-es performansza nagyjából ugyanezzel a koncepcióval valósult meg:

a művész a nápolyi Studio Morraban 6 órán keresztül volt összezárva a közönségével. Mozdulatlanul állt, és a teremben egy sor tárgy volt kihelyezve, amikkel a közönség közeledhetett felé. Kezdetben csak megforgatták, tollakkal simogatták a testét, a kezét emelgették, később azonban borotvával vágták le róla a ruhát, megsebezték a testét, a kifolyó vért valaki lenyalta róla, más egy töltött pisztolyt fogott rá (őt a közönség még józanabb tagjai eltávolították a teremből). A performansz végére a művészt a közönség lényegében teljesen dehumanizálta, így amikor az addig mozdulatlan Abramović a 6 óra leteltével elindult feléjük, ráeszmélve, hogy mit engedtek meg maguknak, elszaladtak.

Marina Abramović mindig is a saját határait feszegető, az élet-halál-művészet hármast érzékenyen megmutató, önmaga lelki és fizikai határait a végsőkéig feszegető művész volt, ez a performansz azonban annyira megviselte őt magát is, hogy évtizedekkel később is megrendülve tudott róla csak beszélni.

Itt van erről egy videó, nem könnyű végignézni, előre szólok (Bonnie Blue performanszaira viszont mindenki maga keressen rá, ha szeretne):

Forrás

Marina Abramović elsősorban azt mutatta meg, hogy egy, még viszonylag művelt közönség is képes egészen állatias tettekre, ha egy másik ember teste felett átveheti a rendelkezés jogát, a felelősségre vonás terhe nélkül. De van ehhez bárkinek joga? Kinek van joga egy művész testéhez? Kinek van joga bántani egy másik ember testét és lelkét? Hol végződik a művészet, és hol kezdődik a bántalmazás? Nehéz kérdések, és pláne súlyosak akkor, ha maga a művész egyébként sokszor maga is a halál előtti küszöbön képes bántalmazni saját testét, hogy ezzel közelebb kerüljön valamiféle abszolút igazsághoz.

A Bonnie Blue-féle Petting Zoo meglepő módon felidézheti ugyanezeket a kérdéseket. De távol van attól a fajta igazságkereséstől, ami Abramović művészetét hajtja.

Ne legyünk álszentek: Bonnie Blue performanszt a közösségi média poklában való feltűnési kényszer, és a haszonszerzés motiválja. Ezt egyébként ő maga sem tagadja, hiszen jól keres azzal, hogy ilyen tartalmakat gyárt. Időnként persze megpróbálja valamiféle ideológiával eladni a dolgot, de hát a végső termék szintiszta pornó. Abból is az a fajta, ami eszközként, használati tárgyként jeleníti meg a női testet, ami arra a fél percre kell csak, amíg kielégülést okoz. Aztán eldobható.

Blue kritikusai szerint a [Petting Zoo](#) egyenesen romba dönt mindent, amit a feministák valaha elértek. Visszautalja a női testet abba a sötét középkorba, ahonnan legfeljebb az utóbbi évszázadban sikerült kikecmeregni. Apokalipszis a javából.

Egy meztelen és lekötözött nő, akik 2000 férfi bárhogyan használhat: mit üzen egy ilyen előadás akkor, amikor a nők testét még mindig férfiak tömegei tekintik élvezeti eszköznek?

Tegyük hozzá: Bonnie Blue lefújta a performanszt, elsősorban a kritikák hatására. Ez azonban nem mentette meg attól, hogy az OnlyFans kidobja a platformjáról, mondván, extrém tartalmaival megsértette a platform felhasználási feltételeit.

Ünnepelhetnek a feministák? Győzött az igazság?

Vagy inkább maradjunk annyiban, hogy az OnlyFans felmérte, hogy nagyobb kárt okozna nekik, mint cégnek az, ha egy ilyen performansz megvalósul náluk, mint amennyit kaszálnának vele (nagyjából ezek miatt a megfontolások miatt kezdte el szűrni néhány pornócsatorna a korábban korlátlanul feltöltött videókat, hogy ne legyenek tinilányokat megerőszakoló videók szakmányban az oldalaikon).

Akkor mostantól Bonnie Blue is észhez tér?

Jesszus, fogyasztói társadalom!

Bármennyire is furcsa, a három ügy végső soron ugyanarra a kaptafára épül. Adva van három nő, akik valamilyen formában a testi adottságaikból élnek. Ők hárman most éppen három különböző módon, de hasonló elv alapján akarnak pénzt keresni.

- Sydney Sweeney lemossa a testét egy szappannal, a fürdővizét pedig termékke alakítja át.
- Sabrina Carpenter csinál egy albumborítót, amin a teste egy figyelemfelkeltő pozitúrában látható, és ezt az albumot el akarja adni.
- Bonnie Blue... Hát, ő elég egyértelmű, hogy miből akar pénzt csinálni.

De nyilván nem ugyanaz a súlycsoport egy fürdővíz eladása, mint 2000 férfi szexuális kielégítése, és nem is érdemes őket ugyanolyan mércével mérni (bár meglepő módon a közösségi médiába nem kevesen tesznek egyenlőségjelet közéjük - itt van [egy példa](#), [itt meg](#) egy másik).

Sydney Sweeney egy színésznő, aki már tinédzserként [megismerkedett](#) a testszégyenítéssel és az iskolai zaklatással, köszönhetően testi adottságainak. Időről időre kénytelen a nevét valamilyen termék hirdetéséhez adni, és saját bevallása szerint is elvállal bármilyen szerepet, hogy anyagi biztonságot és láthatóságot biztosítson magának, és valóban használja a korábban még tudatosan takargatott testi adottságait (miközben egy nem jómódú családba születve, kisvárosi közegeből küzdötte fel magát a világhírig), mostanra viszont eljutott odáig, hogy már csak kevesen kérdőjelezi meg a színészi kvalitásait, vagy legalábbis letett már az asztalra annyit, hogy ne kelljen folyamatosan bizonygatnia, hogy ő egy színésznő. Aki most éppen, kihasználva a fogyasztói igényeket (és talán viccet is csinálva azokból) szappant árul.

Sabrina Carpenter más utat járt be: ő olyan családból jön, ahol már a nővérei is előadóművészettel foglalkoztak, az apja saját stúdiót épített neki, amikor énekelni kezdett, és a Disney-kötélékbe bekerülve folyamatosan dolgoztak a megjelenésén. Ez a megjelenés persze összhangban volt a Disney-sztárok érinthetetlen-szűzies, gyerekszemeknek- és füleknek kreált világával, mindenesetre úgy sikerült kiemelkednie az alapvetően versengésre épülő poppiac tucatelőadói közül, hogy valóban tehetséges énekes. Aki jól néz ki, és ezt nem rest kihasználni.

Bonnie Blue azért nagyon más ligában játszik, neki nem egy másik projekt megtámogatása a célja, hanem ő a konkrét projekt, a maga testi valójában, amit piacra visz.

Viszont mindhárom esetben igaz, hogy *igény az van* ezekre a dolgokra. Különben nem lennének.

A jelenleg ezeken a témákon pörgő tömegek egyik lehangosabb kritikája, hogy mindhárom női celebritás - ki-ki a maga szintjén - a férfi tekintetet (*male gaze*) célozza, vagyis kifejezetten olyan terméket árusít, ami a saját testéhez kapcsolódik. Magyarán árucikké degradálja a nőiséget, ami egyben minden, ezért pénzt kiadó férfit megerősít abban, hogy tranzakcióval hozzájuthat a nőkhöz részben vagy egészben.

Tárgyasítás vs. szexualizálás: az sem mellékes, hogy ezekben az esetekben mindennek erős szexuális felhangja van. A szexhez pénzért hozzáférés ugyanis jellemzően arra hatalmazza fel a férfiak szerint a férfiakat, hogy a nőket úgy általában véve haszonleső teremtményekként kezeljék, akiknek kötelező mindent felajánlaniuk, amit ők pénzért hajlandóak megvenni (*meghívlak egy italra, de utána meg is foglak cserébe dugni*). És ha erre nem hajlandóak, akkor álszentnek bélyegzik őket.

Érdekes, bár semmiképp sem meglepő, hogy mindhárom nőt rendkívül erősen támadják jelenleg, miközben az csak kevesekben merül fel, hogy azokat a férfiakat állítsák pellengérre, akik valóban fizetnek pénzt mondjuk azért, hogy végignézzék, ahogy más férfiak tömegesen (és nem ritkán kifejezetten erőszakosan) szexelnek Bonnie Blue-val. Igaz, olyan videók is keringenek, amiken nők [jelentik be](#), hogy szakítanak a faszijukkal, mert az elment szexelni Bonnie Blue-val, de elsősorban azért mindig maga az OnlyFans-modell kerül a kritikák célkeresztjébe, mondván, ő saját magát prostituálja.

És itt érünk vissza ahhoz, rendelkezhetnek-e a nők a saját testükkel. Egyelőre úgy tűnik, nem.

Hiába tűnhet ugyanis úgy, hogy Sydney Sweeney csak hasznót akar húzni abból, amin változtatni nem tud: hogy férfiak annyira odavannak a testéért, hogy a szappant is megveszik, ha abban akár csak egy fél molekulája benne van. Őszintén szólva ez simán csak undi, de első pillantásra nem tűnik annyira vészesnek. Viszont jelenleg azt látjuk, hogy nem csak a szappanárt fizető tömegek kezelik tárgyként a színésznőt, hanem azok is óhatatlanul ebbe a skatulyába teszik, akik szeint antifeminista lépés volt a részéről ezzel az egésszel előrukkolni. Az őt érő kritikák ugyanabból indulnak ki, hogy a teste egy árucikk, és azért kritizálják, mert ezzel az árucikkal ő megerősíti a férfiakat abban, hogy megvásárolható a női test.

És ezért - bármi is volt Sweeney eredeti szándéka - mindenki más mondja meg, hogy mit csinálhat vagy nem csinálhat a saját testével.

Persze felmerül annak a kérdése is, hogy meddig terjed az önrendelkezés joga, és honnantól ártalmas valaki szabadsága mások jóllétéére nézve.

Sabrina Carpenter kapcsán is felmerül, hogy ő, aki egyébként sokszor űz gúnyt a férfiaktól, de a vágyaik tárgyaként jelenik meg, hasznót húz abból, hogy olyan pozitúrában fotóztatja magát, ami férfiak számára erotikusan vonzó lehet.

Vagyis akár úgy is értelmezhető ez a történet, hogy ő az, aki uralja a helyzetet, hiszen ő volt az, aki döntött arról, hogy ebben a pozitúrában jelenjen meg.

Ugyanakkor ez a póz sokak számára egyfajta alárendeltséget jelenít meg. A férfiak számára az erő és a (szexuális) dominancia, az uralkodás testhelyzete, a nők számára a megalázás, elnyomás, térdre kényszerítés szimbóluma. Olyasmi, amit sokan nem önként választanak, hanem amibe a hajuknál őket megragadó férfiak belekényszerítik őket.

Lehet ugyan azt mondani, hogy Sabrina Carpenter görbe tükröt állít a férfiak elé, de a bántalmazott nők fájdalmas élettapasztalatán ez nem segít semennyit. Lehet persze, hogy majd valamikor kiderül, hogy Carpenter egy összetettebb üzenet első darabkájával sokkolta az embereket. De mind tudjuk, hogy ebből a üzenetből mindenki csak annyit fog kimazsolázni, ami a saját kényelmébe még belefér.

Ám azok, akik most dühösek, mert szerintük Sabrina Carpenter kivégezte a feminizmust ezzel az egyetlen albumborítóval, azt nem veszik figyelembe, hogy egy nőnek lehet az a választása is, hogy élvezzi az alávetettséget a szexualitásban - konszenzuálisan, a saját örömére. Mint ahogy Sabrina Carpenternek is joga van eldönteni, hogy milyen módon, mennyit és hogyan mutat meg magából.

Káros lehet ez? Megerősíthet férfiakat abban, hogy a nőket a hajuknál fogva kell megragadni? Persze.

Viszont ennek detektálása során emberek törnek pálcát Sabrina Carpenter felett azért, mert valamit csinált a testével, hogy eladjon valamit, ami egyébként nem a teste.

Egyelőre nem tudjuk, mire fut ki ez az egész, az albumról már meghallgatható amúgy a *Manchild* című szám, ami viszont kifejezetten gúnyosan szól a férfiakra, szóval azok az elméletek, amik alapján Carpenter majd jól odavág a férfialapú társadalomnak, most eléggé pörögnek ([itt van egy](#) mutatóba).

[Forrás](#)

Bonnie Blue esete azonban még ezeken is jócskán túlmutat, minden tekintetben. Most nem mennék bele abba hogy a pornó miért nem romanticizálható műfaj, hanem nettó erőszak (a témában [ezt a cikket](#) ajánlom). Ugyanakkor mindenképp kiemelném, hogy a Bonnie Blue körüli diskurzus ékes példája a ribancnak bélyegzés (slut-shaming) áldozathibáztató attitűdjének. Bonnie Blue lényegében abból él, hogy férfiak erőszakolják meg, de ahelyett, hogy a férfiakat szégyenítének meg nyilvánosan ezekért az aktusokért, a nő az, aki gúny és megvetés tárgya, hiszen a testéért pénzt kap, ki van fizetve.

És mindeközben nők tömegei kelnek ki magukból azért, mert szerintük ez üti be a szöveget a feminizmus koporsójába.

Persze, a pornó megerősíti a férfiakat abban, hogy úgy lehet szexelni nőkkel, ahogy azt a filmekben látják. De ez kinek a hibája? Azoké a nőké, akik (akármilyen okból) kénytelenek ezt a munkát választani, vagy mondjuk azoké, akik fenntartják azt a férfiközpontú, férfiak igényeit kiszolgáló rendszert? A platformok, amik abból élnek, hogy nőket kényszerítenek önkizsákmányolásra (ilyen például az OnlyFans is), csak akkor lépnek közbe, ha marketing szempontból veszélyesnek érzik a helyzetüket. A nyereségüket.

Ez a veszély most fennállt, így Bonnie Blue ki lett paterolva az oldalról. A probléma viszont nem szűnt meg: az, hogy ezek a nők, akik ezeken a platformokon állítanak elő tartalmakat, kénytelenek a férfiak igényeinek megfelelően egyre növelni a tétet.

És ez így is marad mindaddig, amíg férfiak hajlandóak pénzt költeni arra, hogy a nőket tárgyként kezeljék.

És mindazok, akik a feminista törekvéseket féltik, ezen a ponton hirtelen elfelejtkeznek arról, hogy a feminizmus egyben szolidaritás is. Szolidaritás az elnyomott, kizsákmányolt, bántalmazott nők irányába. Azok irányába, akiket a testük értéke szerint ítélnek meg, áraznak be és vásárolnak meg a férfiak.